

BOLNIŠNIČNE OLIMPIJSKE IGRE

BRUSELJ, 9. MAJ DO 15. MAJ 2009

1. dan, sobota 09. 05 2009, Ljubljana, Letališče Jožeta Pučnika - Bruselj

Zjutraj ob 6h smo se zbrali na letališču Brnik. Nekateri otroci oz. mladostniki so se prebudili že ob treh zjutraj, tako Domen iz Mute, da so lahko pravočasno prispeli na letališče. A vsi so bili prav pogumni že prvi trenutek. Še najmanj pogumni smo bili odrasli; spremljevalci, ker nas je malo skrbelo, ali bo šlo vse v redu in ali nismo česa pozabili, starše pa je malo stiskalo pri srcu. Najbrž so se tudi njim pletle po glavi svojevrstne skrbi: Bo vse v redu z mojim otrokom? Je prav, da ga zaupam za toliko dni in na tako dolgo pot tem ljudem? Kaj, če bo kaj narobe?

Robija je prišla pospremit kar cela širša družina (potem so nadaljevali pot na družinsko praznovanje), a tudi od njih se je moral Robi, po tem ko smo oddali kovčke (check in), posloviti.

Po ustaljenih procedurah smo še malo počakali, potem pa na letalo (boarding). Za mnoge naše šolarje in šolarke oz. za vse, razen Anne, je bil to prvi let. Malo je bilo treme, a ne pretirane, naši mladostniki so se pogumno spopadali s strahom pred letenjem. Ko smo bili v zraku, pa so že uživali.

Adria je lepo poskrbela, da sta Domen in Robi na ustrezen način tudi z vozičkom prišla v letalo. V letalo sta vstopila prva, no, izstopila pa zadnja, da je bilo za vse prav.

Let je bil izjemno miren in lep, kar pa ni čudno, saj je pilotiral Robijev bratranec, pilot Iztok, ki nas je torej varno in lepo pripeljal v Bruselj. Vreme je bilo tam kar lepo, delno oblačno, stopinj pa 10.

Po dolgih hodnikih in tekočih stopnicah smo le uspeli priti do svoje prtljage; vsi smo na srečo dobili vse, potem pa so se nam pridružili še Robi in Domen z Ireno in Tanjo (Babnik).

Na letališču so nas že čakali naši bruseljski kolegi: Christian, Olivier, Isabelle in Pierre. Ves čas so skrbeli za nas zelo, zelo so se tudi potrudili in nam že za prvi dan pripravili bogat program.

Najprej smo se poslovili od Anne in njene mame, kajti čakali so ju sorodniki, s katerimi bosta preživela kar dva dneva, potem pa so nas naši prijatelji popeljali na prostor nekdanjega Expa, do Atomiuma, slavnega spomenika - atom železa, ki je tudi restavracija in razgledna ploščad.

Mladina se je z nekaj odraslimi popeljala tudi na to razgledno ploščad in uživala v dobrem razgledu.

Potem smo pot nadaljevali v zimski kraljevi vrt. Vrt je za javnost odprt le 14 dni v letu, zato ljudi ni bilo malo. V vrtu vidiš zares prelepe cvetlice, trave, praproti, grmovnice, drevesa, navadne in bolj eksotične, vse pa izjemno lepo negovane in bujne. Povsod imajo talno gretje, da rastline zares lahko uspevajo. Bili smo že kar utrujeni, a čisto na koncu so nas začarale prelepe posebne rože, na vzmet, ki valovijo kot morje. Z nakupom ene od njih prispevaš k temu, da se lažje zgradi mreža za zaščito otrok pred ugrabitvami pedofilov, ki jih je bilo v Belgiji v preteklih letih ogromno. Ker smo bili v kraljevskih vrtovih (mimogrede sedanji belgijski kralj je Albert II, njegova žena pa Paola, italijanskega rodu), smo bili tudi v kraljevskih straniščih. Tam za vsako damo dezinficirajo in zbršejo straniščno školjko. Res kraljevsko!

V parku so nam naši belgijski kolegi pripravili piknik, tako da smo se malo okrepčali in lažje zdržali do hostla. Malo smo tudi nahranili povsem črne belgijske, najbrž kraljevske, vrane, ki pa so, kot vse vrane sveta, zelo pametne, prebrisane, pa tudi zelo požrešne.

V hostlu Bruegel smo imeli kar nekaj zapletov s sobami; ni bilo tako, kot je bilo sprva domnjeno - a vse se je dobro uredilo. Že prvi dan se je tako izkazalo, da smo res dobra skupina, da si znamo pomagati, priskočiti na pomoč, pa tudi malo potrpeti, kadar je treba.

Že zelo smo zamujali v muzej stripov, ki je v strašno strašno lepi stavbi (art nouveau), pa tudi zelo prostran je.

Imeli smo sijajnega vodiča, Grka po narodnosti, ki nam je razkril skrivnosti belgijskih stripov ter njihovih junakov (Tin Tina, Lucky Luca, pa tudi Smrkcev).

V muzeju bi lahko ostali ves teden, kajti zgodb je na tisoče in ena bolj zanimiva od druge. A utrujenost je krivila vse po vrsti, premagati jih ni moglo niti čarovniško rokohitrstvo našega vodiča.

Ob 18.30 smo bili pripravljene na belgijsko večerjo v hostlu, potem pa še prijeten organizacijski in tudi družabni sestanek. Igrali smo se igro Elektriko, zmagala je Irena in nas zato razveselila tudi z izjemno pesmico. Čeravno je ob 20.30 še sijalo sonce, pa smo sklenili, da ven ne gremo, ker se moramo dobro spočiti. Zelo je vabil skejterski park, ki je čez cesto, a dogovor je dogovor. In jutri je še en dan. Branka in Sabina sta nam pripravili potovalno knjižico, tako da smo lahko na hitro ugotovili, da bo tudi jutrišnji dan zelo pester.

2. dan, nedelja 10. 05. 2009, Bruselj - Brugges - Damme - Sluis - Cadzand Bad - Knokke -Knokke - Hest - Bruselj

Kot smo se domenili na večernem sestanku, smo vsi v miru pozajtrkovali, tako da smo bili ob dogovorjeni uri, to je 8. 45, že vsi zbrani v recepciji hostla. Na obrazih vseh se je videlo, da je spanec dobro del prav vsem.

Christian in njegovi sodelavci so nas prišli že pred deveto iskat z dvema kombijema, tako da smo Bruselj lahko pravočasno zapustili. Ob praznovanju dneva Evrope in še 30 letnici regije Bruselj se je namreč v mestu pripravljalo veliko praznovanje, zaradi katerega so morali zapreti kar nekaj ulic. Brzeli smo iz mesta, a kljub temu uspeli videti na hitro še zanimiv boljši trg s starinami, ki deluje vsak dan, in pravo veliko multikulturno tržnico, na kateri lahko kupiš začimbe iz Maroka, Turčije, Indije in od povsod drugod, tako da lahko skuhaš na pravi način pravo hrano iz teh dežel. Opazili smo tudi, da v Bruslju vozi med vsemi prevoznimi sredstvi tudi prijazen tramvaj.

Že smo se vozili proti severu, proti Bruggesu, slikovitemu mestecu ob kanalih, rečejo mu tudi belgijske Benetke. Ne toliko zaradi kanalov, pač pa, ker, tako nam je povedal Christian, je bilo tu nekoč, še v 12. stoletju morje, torej пристanišče. Zato je bilo mesto bogato in so si meščani lahko gradili izjemno lepe vile, tako kot svoje čase v Benetkah.

Brugges očara vsakogar; tistega, ki je prvič, pa tudi tistega, ki je bil tu že večkrat; tujca in domačina, otroka in tudi malo starejšega otroka. Tako lepo se je sprehajati po slikovitih uličicah, zreti v krasne, zanimive in že skoraj pravljичne hiške in hiše, občudovati na desetine cerkvic in mogočnih cerkva, prečkati kanale, pa tudi vstopati v trgovinice s čipkami, s čokoladami, z igračkami, z božičnim okrasjem. Tudi sedeti ob soku ali kavi je prav prijetno, še posebej, ker lahko opazuješ ljudi s celega sveta, kako tudi oni občudujejo prelep Brugges. Imeli smo priložnost srečati tudi vseh 16 nun, ki so nastanjene v samostanu, saj so se udeležile krsta prelepe dojenčice Niobe.

Da smo jo lahko mahnili okrepljeni naprej, smo v zavetju pravljичnih hišk pojedli tudi kosilo. Pili smo znamenito Domnovo pijačo Niks.

Tik pred odhodom iz Bruggesa, smo zavili še v katedralo - oltar stranske ladje krasi prelep Michelangelov kip Madone z otrokom. Res je prelep, nežen, kot da bi ne bil iz kamna. Pa tudi katedrala sama je mogočna - velika gotška katedrala.

Pot smo nadaljevali proti morju. Pokrajina je postajala podobna nizozemski pokrajini; bila je povsem ravna, prepredali so jo številni kanali, ob njih pa prave kolesarke steze in ogromno kolesarjev. Ob teh poteh stoji tudi nekaj pravih, pravcastih holandskih mlinov na veter.

Peljali smo se skozi tipično vas - lepo urejeno. Številne kmetije so postale restavracije, a še vedno so tu ogromna polja, pa tudi pašniki, na katerih smo videli poležavati krave in pasti se ovce. Krave so poležavale ob vodi, nad čimer je bil presenečen celo naš Darko, ki je prišel na idejo, da bi bilo v takih primerih potrebno uvesti preizkus plavanja za krave. Tako smo prišli v Nizozemsko, v mestece Sluis.

Če nas Christian ne bi opozoril, da smo prečkali mejo, tega sami ne bi opazili, ker ni česa opaziti. Še dobro, da je Darko prestop t.i. meje ujel v fotoaparata. Sluis je izredno prijetno mestece in čeravno smo se le peljali skozenj, smo uspeli ujeti njegov živahni utrip. Vse trgovine so bile odprte kljub nedelji, ljudje so se zadovoljni gnetli po ulicah, marsikdo z rdečo vrtnico v roki, ker je ta dan v Belgiji materinski dan.

Pot smo nadaljevali proti morju, najprej proti nizozemskemu morju. Dotaknili smo se ga v mestecu Cadzand Bad; pravzaprav le Tjaša, Branka, in Tanja (Bečan). Dolga mivkasta plaža, polna školjk, je bila preveč mikavna, da se ne bi podale nanjo. Veter je bil močan in mrzel, mivka pa vroča, tako da je bilo res prijetno. No, nekatere je vseeno zeblo, zato prav dolgo nismo vztrajali. Večina je menila, da tega morja ni moč primerjati z

Jadranskim, a nekaj nas je začaralo tudi to morje.

Christian nam je želel pokazati tudi belgijsko morje, zato smo se podali tudi v mestece Knokke-hest. Takoj smo opazili razliko; veter je bil še malo bolj mrzel, valovi večji, tako da je bilo kar nekaj deskarjev v vodi, školjk je bilo občutno manj, mivka ne tako topla, predvsem pa je bila obala dosti bolj pozidana (to je tudi najpomembnejša razlika med belgijsko in nizozemsko obalo): veliki hoteli in ogromni

stanovanjski bloki, ki so večinoma nastanjeni le za konec tedna in med počitnicami. (Zato je na belgijski obali poleti tudi večja gneča, je razložil Christian.)

A za nekatere v naši skupini je imelo tudi to belgijsko morje svoj čar, predvsem za Tjašo, ki se je tokrat na mivko kar ulegla.

Čeravno je bilo mrzlo, pa se je sladoled, ki nam ga je kupil Christian, zelo prilegel.

Proti Bruslju se nam je kar malo mudilo. Naše belgijske gostitelje je namreč skrbelo, kako bomo do mesta zaradi nedeljske prometne konice

sploh lahko prišli, predvsem pa, kako bomo uspeli v Bruslju priti do hostla zaradi zapor številnih ulic in cest.. Uspelo nam je tako prvo kot drugo; zaradi tega, ker smo bili mali avtobus, smo se lahko po ulicah zapeljali kljub zaporam, je odločil gospod policist.

Naši belgijski prijatelji so se zelo zelo potrudili za nas tudi danes, tako da smo se jim res od srca zahvalili. Ura je bila 19h, ko smo se poslovili. A čez pol ure smo bili že nared za večerni potep po Bruslju.

Najprej smo se malo okrepčali z zares dobrim kebabom, pomfrijem, felafom in pijačo, tokrat ne s pijačo Niks, pač pa Coca Cola Zero, kar niti približno ni isto. Obstaja namreč bistvena razlika med njima (prva ne obstaja, druga pa). Na tej večerjici je nas, dekleta, Tjaša naučila tudi damskega obnašanja - kako pije dama in kako dama je, smo se naučile tega večera (skrivnost je v držki mezinca).

Po večerji pa še sprehod do osrednjega bruseljskega trga, Grand Place. Kdor trg vidi prvič, mu zastane dih. Vsem pa je zastal takrat, ko smo se vrnili nanj kasneje, ko so se že prižgale vse luči. Potem je bilo vse še bolj čarobno. Da ne bi čakali kar tako, smo si ogledali še znamenitega brusejskega fantka, ki lula (Menikken Pis)- nekateri so pričakovali, da je večji, drugi, da je še manjši, tretji, da več in močnejše lula - a vsem je bil zelo simpatičen.

Pot nazaj v hostel je bila malo naporna. Malo zaradi dolgega in zanimivega dne, še bolj pa zato, ker Bruselj zares ni prilagojen invalidskim vozičkom (kocke, majhne in velike, visoki pločniki), zato vožnja z vozičkom zahteva veliko spretnosti, moči in iznajdljivosti, predvsem pa je naporna.

Zaradi velike utrujenosti smo na žalost marsikoga večerni sestanek prestavili na jutranji čas po zajtrku. Kar nekaj otrok je namreč željno pričakovalo igro Električka. A očitno nam jo je zmanjkalo.

3. dan, ponedeljek, 11. 05. 2009, Bruselj, obisk Evropskega parlamenta

Ponoči je začelo deževati in tudi, ko smo se zjutraj prebudili še vsi, je še deževalo, pihal je mrzel veter, ki ni bil milosten z dežniki. Nebo je bilo sivo in rekli smo si: Ah, kako lepo vreme smo imeli včeraj. Sedaj je tu toliko po internetu napovedovani dež. Še dobro, da se bomo danes držali bolj notri. Čakal nas je namreč obisk Evropskega parlamenta. Po zajtrku smo imeli sestanek, za katerega je včeraj zmanjkalo energije. Sestanki so postali ena zelo zaželenih oblik našega skupnega bivanja in druženja.. Naši otroci in mladostniki so prav ponosni, da lahko sodelujejo na sestanku. Anna nam je povedala, da se počutijo tako pomembni kot mi, kadar se udeležujemo timskih sestankov.

Torej na jutranjem sestanku je bilo govora predvsem o tem, kaj nas čaka v naslednjih dneh, in pa tudi, kako bomo izkoristili današnji dan, predvsem pa o tem, kaj pomeni obisk Evropskega parlamenta - veliko čast seveda in pa temu primerno obnašanje (nič žvečenja, pozorno poslušanje, le neopazno zehanje).

Naši belgijski gostitelji, tokrat Olivier in Bruno, so nas prišli iskat v hostel ob napovedanem času, tako da smo se napotili proti parlamentu. Tanja (Babnik) se je že prej vse dogovorila, pri tem ji je pomagala prijateljica Alenka, ki živi v Bruslju.

Belgijci so nas pripeljali pred izhod Schuman in veselo smo se napotili v stavbo, za katero pa smo kmalu ugotovili, da ni Evropski parlament pač pa Evropska komisija.

Še dobro, da sta Bruno in Olivier čakala, ali bomo vse uredili, kot je treba. In ker nismo, smo se skupaj s kombijema napotili proti parlamentu, po poti, ki so nam jo svetovali na recepciji. Lažje reči, kot storiti, kajti v Bruslju je polno enosmernih ulic in še več obvoznikov, tako da smo se morali peljati daleč naokoli, da smo uspeli priti do parlamenta.

Šele takrat smo razumeli, zakaj so nas naši belgijski prijatelji tako vneto spraševali, na kateri vhod parlamenta naj nas pripeljejo. Res v Bruslju ni vse tako preprosto kot v Ljubljani.

Pod zastavami, za drugič vemo, da je to vhod Spinelli, nas je že čakala gospa Alenka, Tanjina prijateljica, in potem smo se napotili v parlament. Stavba je veličastna, čeprav bi Domen pripomnil, da ni prav visoka.

Ustaljena procedura in velik red vladata pri obiskovanju parlamenta. Potrebno je iti tudi skozi varnostni rentgen, potem pa smo se napotili v 4. nadstropje in se srečali z gospodom Rokom Koželjem, ki je bil zadolžen za našo skupino. Ob filmu in svoji prezentaciji nam je lepo razložil vse pomembno o Evropski uniji in njenih institucijah, na način, da smo lahko vsi razumeli, kako in kaj so organizirane te reči. Predvsem pa so se izkazali naši šolarji, ki so tako temeljito in zvedavo spraševali, da so popolnoma izželi gospoda Koželja, hkrati pa ga spodbujali k vedno bolj zanimivim, obširnim, pa tudi prisrčnim odgovorom. Bili smo prav ponosni na svojo mladež, na Domna, Tjašo, Anno, Darka, Robija. Ob koncu smo izvedeli tudi, da je Rok poročen z Italijanko in da že imata sinčka, da z njim žena govori italijansko, Rok pa slovensko; da vsak dan Rok pride v službo ob devetih in pred pol sedmo zvečer ne gre domov. Kaj ste nori, bi rekel Darko. Izvedeli smo tudi, da je Rok doma iz Škofje Loke in da gre rad domov.

Ko smo spoznali, kaj je to parlament, kaj Svet ministrov, kaj Evropska komisija, kdo je Baroso in kdo Pettering, pa smo odšli še v dvorano, kjer zaseda parlament, hemicikel, se mu reče. To je ogromna dvorana, saj mora v njej sedeti 780 poslancev in poslank, gospod Rok pa nam je razložil, kako poteka en delovni dan evropskega poslanca. Kaj so nori, je rekel, Darko, ko je izvedel, da pridejo ob devetih in pred osmo zvečer ne odide nihče domov. Zanimivo je tudi, da

ima vsak poslanec za razpravo le tri minute in nič več. Mu brez milosti izključijo mikrofoni in je stvar rešena. Darko je pripomnil, da potem poslanec kriči, a nam je gospod

Rok razložil, da to pa ni v navadi. Poslanci v parlamentu ne kričijo, se pogovarjajo, usklajujejo in iščejo kompromise.

Videli smo tudi kabine, v katerih ob zasedanjih parlamenta prevajalci delajo kot nori. Vsak poslanec lahko namreč govori v svojem jeziku. Malo smo bili začudeni, ker smo opazili prevajalsko kabino, na kateri je pisalo slovenščina, na drugi pa slovenčina. To zadnje pomeni slovaščina po naše. Res ni tako težko zamenjati Slovenije in Slovaške! Z našimi evropskimi poslanci se nismo mogli srečati. Pred vrati (7. junija) so namreč volitve v Evropski parlament in pred tednom dni so vsi poslanci zapustili svoja delovna mesta. Ta sedaj čakajo na novo izvoljene poslance. Gospod Rok je spodbudil tudi Darka, da bo šel na evropske volitve, saj se v Bruslju odloča o zelo pomembnih stvareh tudi za vse nas iz Slovenije, je zelo prepričljivo razložil gospod Koželj. Je prepričal Darka, da bo odšel na volitve?

Parlament bi morali zapustiti ob 12h. pa smo ga ob 13.30, torej so se naši belgijski prijatelji načakali. Ni nam preostalo drugega, da smo jih po telefonu sproti obveščali, da še nismo končali, da moramo še nekaj vprašati. Ko smo izvedeli vse, kar se nam je motalo po glavi, smo se gospodu Roku zahvalili in mu poklonili olimpijsko majico ter Olimpijske ribice. Razložili smo mu, zakaj smo pravzaprav tu, kaj so bolnišnične olimpijske igre, kako dolgo sodelujemo z Belgijci. Sedaj nas je on poslušal z odprtimi usti in spraševal in spraševal.

Obljubil je, da bo za nas držal pesti.

Kljub veliki zamudi, se je vse dobro izteklo, saj so naši gostitelji bolnišnični učitelji in dobro vedo, da je plan A le redko mogoče uresničiti, vedno je potreben še plan B, pa plan C. No, po planu M smo na potem zapeljali do Pizze Hut, kjer smo se dobro najedli. Potem pa so nas s polnimi trebuščki popeljali še do hostla.

Vreme se je po obisku parlamenta spremenilo - zasijalo je sonce in postalo je toplo, kar 20 stopinj. Belgijci so nam pripravili tudi obisk zabaviščnega parka, a tudi takrat plan B ni deloval. Potrebovali smo malo počitka - in kar nekaj naši šolarjev je utonilo v prijeten popoldanski spanec.

Pred tem smo imeli spet sestanek, na veliko veselje vseh. Dogovorili smo se, da gremo eni po počitku še na sprehod po centru mesta, drugi pa v skejtarški park, čez cesto. Tako smo tudi storili. Domen je tako le uspel nakupiti še svoje kartice in pa podstavke, kar nekaj pa nas je uživalo v vragolijah rolnarjev in skejtarjev tako zelo, da smo se v park odpravili tudi po večerji.

Spoznali smo, da je to mesto, kjer lahko vsak pokaže kaj zna; tako sta zapeli in zaplesali tudi naši Tjaša in Anna, Darko se je poskusil v cha cha chaju, a s Tanjo še nista mogla slediti Barbari in Ireni. Je bil pa Darko toliko bolj začaran ob plesalki, ki je vneto in vztrajno, predvsem pa elegantno poplesavala v parku skejtarjev.

Ko je postalo že malo hladno, smo se vrnili v hostel in spet - sestanek Dogovorili smo se za jutrišnji dan - začela se bodo naša tekmovanja, potem pa smo zaigrali Električko, ki jo je Domen tako čakal, Veliki zmagovalec je postal Robi. Irena nas je potem povabila na piknik (zelo posrečena igra, pri kateri je potrebno malo misliti), Prav tako nam je dokazala, kako ima dobro razvit voh (nismo in nismo mogli ugotoviti, kako ji to uspe), mi pa smo se pri tem zvijali od smeha. Malo smo še potelefonirali, ampak naše zveze niso bile najboljše, Sabina nas je naučila igro naravnost in križem, ki jo je zares izvrstno v zadnjem delu demonstriral Darko. Ker je jutrišnji dan pomemben, se moramo dobro naspiti, zato prevelike izbire nismo imeli - sestanek je bilo potrebno končati in se odpraviti spat.

4. dan, torek, 12. 05. 2009, Bruselj, St. Luc, Pediatrija, L'Ecole Escalle - BOLNIŠNIČNE OLIMPIJSKE IGRE

Ob devetih smo bili dogovorjeni, da nas prideta iskat Olivier in Bruno. Zaradi jutranje gneče v mestu smo se odpravili malo kasneje, a vseeno smo prišli v ogromno bolnišnico St. Luc pravočasno. Napočil je namreč veliki začetek športnih iger, športnih tekmovanj, bolnišničnih olimpijskih iger.

Bolnišnica je zares tako ogromna, da je nujno, da v njej, kot nam je povedal Olivier, bolnikom in obiskovalcem pomagajo pri iskanju pravega oddelka prostovoljci. Na otroški oddelku smo prišli ravno prav, malo pred začetkom pravih bolnišničnih olimpijskih iger. Na oddelku je bilo čutiti že veliko vznemirjenje, obrazi učiteljev pa so bili kar zaskrbljeni; po glavah se jim je motalo le eno - ali bo šlo vse v redu ali ne. Ta občutek poznamo več kot dobro, zato nam ni bilo potrebno nič posebej razlagati. Poskušali smo se pripraviti tako, da naši gostitelji z nami ne bi imeli posebnega dodatnega dela. Prostora ni bilo prav veliko, a tudi to zelo dobro poznamo.

Igre so se začele z zelo kratkim protokolom, pozdravnimi besedami, spoznali smo tudi generalno sekretarko slovenskega veleposlaništva v Bruslju gospo Matejo Kobav, ki je na povabilo L'Ecole Escale prišla na bolnišnične olimpijske igre (za naš tim je prinesla preslastne belgijske čokoladne bonbone).

Robi je prinesel olimpijski ogenj iz Slovenije, ga predal belgijskemu šolarju, zapeli smo tudi

bolnišnično himno in igre so se lahko začele.

Ob začetku iger so vsi udeleženci podpisali še fair play prisego in dobili tudi kartončke, iz katerega je bilo razvidno, v kateri ekipi so (rdeči, modri, črni, rumeni). Tekmovalci pa so sicer tekmovali individualno, zato je bilo spremljanje rezultatov izjemno zahtevno delo.

Tekmovali so v štirih igrah, in sicer v ciljanju v olimpijske kroge oz lovljenje iz njih, tobogan bowlingu, v namiznem ciljanju plošči skozi odprtine ter v ciljanju Triglava z obroči. Igre so bile postavljene v štirih prostorih, tako da smo se tekmovalci selili. Na koncu smo se zbrali v enem prostoru na slavnostni podelitvi medalj.

Izkazalo se je, da so naši šolarji osvojili kar štiri medalje, in sicer Darko, Robi, Tjaša in Anna, vsak v eni igri. Medalje so podeljevali gospa primarij, gospa Mateja z veleposlaništva in Tanja (Bečan). Vsi udeleženci iger pa so dobili tudi priznanja. Igre so bile zelo zanimive, pa tudi sam koncept tekmovanja. Opazili smo, da je bil projekt v celoti zelo skrbno pripravljen, saj so šolarji bolnišnične šole kar nekaj časa raziskovali našo Slovenijo. V marsikateri učilnici je bilo opaziti zelo skrbno izdelane posterje o Sloveniji, v svoj pesem ob koncu olimpijskih iger so vključili tudi naš Triglav, ki so ga vključili tudi v eno izmed iger. Res smo bili ganjeni in očarani nad vsem tem. Igre same so se res odvijale izredno hitro. Naši belgijski kolegi so bili veseli, da je njihove igre prvič prišel obiskat tudi big big boss, veliki šef klinike. To je zagotovo zelo pomembno zanje, tako kot so podobne stvari pomembne tudi za nas v Ljubljani.

Naši šolarji z belgijskimi šolarji niso imeli kakšnega posebnega stika, jezikovna bariera je bila prevelika. Prav tako so bili nekateri šolarji tako bolni, da so morali po tekmovanju takoj v svojo sobo oz. na svoj oddelek. Smo pa zelo navijali za vsakogar! In to je tisto, kar je bilo zelo zelo lepo. Naši šolarji pa so ves čas pomagali tudi vsem ostalim tekmovalcem, pa tudi organizatorjem.

Na bolnišničnih olimpijskih igrah je seveda najbolj pomembno sodelovati, a ko medalje ni, se včasih v očeh marsikaterega tekmovalca pojavijo solze razočaranja. Tudi na belgijskih bolnišničnih olimpijskih igrah ni bilo nič drugače, a premagali smo tudi tovrstno žalost. Tako je pač v življenju, znati je potrebno preživeti tudi malo bolj oblačen dan.

Po igrah smo se zahvalili organizatorjem in jim zares čestitali za tako skrbno pripravljene igre. Tudi oni so se nam zahvalili, ker smo prinesli veliko veselja in smeha in dobre volje. Te pohvale smo bili veseli, tako da smo še zapeli dve ali tri pesmi.

Potem smo odšli na kosilo v ogromno jedilnico ogromne bolnišnice, kjer se zagotovo prej izgubiš kot v samem Bruslju. Pojedli smo kosilo, potem pa - igre v parku so žal odpadle, zunaj je namreč deževalo in pihalo. Učitelji iz belgijske bolnišnične šole so nam zato pripravili ogled mesta, a smo ga malo zaradi slabega vremena, malo pa zaradi utrujenosti naših olimpijcev skrajšali (kot že vemo, imamo vsi bolnišnični učitelji vedno in po vsem svetu poleg plana A, vedno pripravljen vsaj še plan B in plan C).

A četudi je bil sprehod po Bruslju kratek, je bil zelo zanimiv, saj smo si ogledali znamenito bruseljsko ulično galerijo - pokrito, zelo elegantno notranjo ulico, pa zopet Grand Place, kjer nam je bolnišnična učiteljica iz L' Ecole Escalé razložila, kaj je katera stavba na trgu, povedala nam je tudi tri legende o fantku, ki lula (se jih še spomnimo?). Sledilo pa je še presenečenje de luxe - peljali so nas v znamenito čokoladno trgovino Neuhaus, kjer so nam pripravili slastne in prefinjene belgijske čokoladne bonbone - res zelo pozorno. Dobili smo tudi nalogo, da poiščemo na Grand Placu še določeno stavbo. Takoj je to uspelo Anni, drugi pa so se bolj poglobili v svoje čokoladne paketke. Deževalo je vedno bolj in sprehod smo končali.

Utrujenost je bila kar velika, zato smo se odločili v hostlu za uro in pol počitka. Je hitro minila. Ta večer je bilo potrebno priti tudi do večerje in odločili smo se, da je najbolje, da se v trgovini nakupi stvari, primerne za večerni prigrizek. Tanja (Babnik), Sabina, Branka in Katarina sta s pomočjo Darka in Anne to nalogo opravili več kot odlično, tako da je bila večerja v hostlu slastna. Nekateri smo med njihovimi nakupi ostali v hostlu in se predali še malo igri Ena. Ta večer smo tudi po večini napisali vse razglednice in se tudi podpisali na vse.

Po večerji pa še uradni sestanek o tem, kako in kje bo potekal jutrišnji dan. Ponovili smo še bolnišnično olimpijsko himno, pa našo himno, pa še nekaj pesmi - za jutrišnji dan.

Domenili smo se, da naslednja dva dneva nastopamo v svojih dresih - elegantnih temno modrih majicah, ki nam jih je podaril Inštitut RS za rehabilitacijo.

Darko je zaspal na kavču, zato je kazalo, da bo najbolj primerno, če večer zaključimo. Še nastop impro lige - bil je zares čudovit - Anna, Tjaša in Domen so zaigrali šolski prizor Plonkanje, Irena in Barbara pa odličen prizor Dvojčici, tudi skupaj z Anno in Tjašo.

Še nekaj pesmi in potem - vsak v svojo sobo. Jutri bo namreč potrebno vstati malo prej in zopet tekmovati.

5. dan, sreda, 13. 05. 2009, Bruselj, St. Luc, Otroška psihiatrija, L' Ecole Escale, Športne igre

Po zajtrku (hostel je vedno bolj poln, tako da je vedno težje najti prostor v jedilnici) smo se zbrali v recepciji ob 8. 25. Že nas je čakal Olivier, ki je opazil naše krasne majice, a mi smo ga presenetili - njemu in potem kasneje vsem belgijskim prijateljem smo majice tudi podarili, v znak hvaležnosti za vso njihovo skrb. Malo se je že mudilo, zato so z Olivierjem odšli vsi otroci ter Irena in Katarina, da bi ja prišli pravočasno na

športne igre na oddelek otroške psihiatrije. Ostali smo počakali Christiana, a pred bolnišnico smo prišli skoraj istočasno. Očitno je zelo pomembno, katero pot v Bruslju znaš zjutraj poiskati k svojemu cilju.

Na oddelku so nas že čakali, tako da smo se v jedilnici razvrstili v štiri skupine. Pomešali smo se med belgijske otroke in se z njimi selili iz prizorišča na prizorišče. Ta dan nismo tekmovali, smo se le družili in sodelovali. Bilo je res izjemno prijetno, to druženje in zabavanje ob športnih igrah. Pomerili smo se na poligonu, v boksanju, v košarki ter v sabacanu.

Na poligonu, ki je bil postavljen na terasi, je bilo potrebno z invalidskim vozičkom obvoziti postavljene ovirice, peljati tudi vzratno, peljati v krogu okoli ovire in tudi z žogo zadeti v označeno mesto. Otroci so se izmenično peljali v vozičku in voziček vozili.

Čeravno je bil poligon preprost, pa je postajal tudi zabaven, kajti izkazalo se je, da ni tako preprosto narediti z invalidskim vozičkom cel okrog okoli ovire, pa tudi ne peljati vozička po omejeni označeni poti.

Košarka ni pomenila samo metanja žoge na koš, pač pa najprej ogrevanje, potem vodenje žoge, potem šele metanje na koš. Najtežje pri tej

igri pa je bilo, da je bilo potrebno ves čas upoštevati in ubogati navodila učiteljice. Čeprav se to zdi zelo preprosto, pa ni bilo: težko je bilo namreč stati v vrsti, sam iti po svojo žogo, najprej zadeti koš iz ene strani, šele potem začeti metati z druge strani. Preprosto, a težko.

Boks je bil zelo zabaven, saj je bil učitelj boksa izjemen. Najprej je bilo treba vzeti nasprotniku samo ščipalko z obleke, potem pa so si otroci dali duška in boksali kot utrgani.

Sabacan je pihalnik puščic, s katerim so tekmovalci ciljali in predirali balone. In uspelo je kar nekaj tekmovalcem - tako so baloni kar dobro pokali. Potrebno je imeti izdelano tehniko pihanja, sicer piháš tja v tri dni. Seveda pa moraš imeti tudi spodobno kapaciteto pljuč. V učilnici, kjer smo igrali to igro, je spet vladal zelo strog red. Tekmovalci so lahko sedeli le na svojih mestih ali pa na tekmovalnem stolu. Niso se smeli premikati po prostoru, da bi ne bilo prišlo do nesreče. In res, vsi smo sedeli na svojih stoli.

Po drugi igri smo imeli krajši odmor, da smo malo popili in se spočili. Z belgijskimi otroki ni bilo moč navezati tesnejših stikov, malo zaradi jezika, nekateri so bili tudi zelo majhni, kar nekaj pa jih je imelo resne težave, tako da so se tudi njihovi učitelji komaj kako lahko z njimi razumeli. A kljub vsemu, je mala Morgan našla našo Tjašo in kar nekaj časa je belgijsko dekletce preživelo v Tjašinem naročju.

Po igrah smo vsi skupaj odšli v posebno lep prostor, kjer so nas postregli s slastnimi sendviči in Coca Colo. Belgijskim otrokom in njihovim učiteljem smo zapeli še dve pesmi, potem pa smo se od njih poslovili.

Opazili smo, da imajo bolnišnični učitelji na tem oddelku zares zahtevno delo, vsem so se nam zdeli kar precej utrujeni. Ves čas morajo bedeti nad vsakim otrokom posebej, in četudi ima še tako velike težave, ga je potrebno vključiti v dejavnosti, ki na oddelku potekajo. Da to ni vedno lahko, smo opazili že mi, ki smo bili z njimi samo kakšne tri ure. A bolnišnični učitelji ne odnehajo in se ne predajo. Kot je povedal Gil, ta služba ni za vsakogar.

Olivier in Bruno sta nas zapeljala do hostla. Ker pa je bil ura 13h in je naš hostel med 10h in 14h zaprt (v hostlu se sploh ne sme biti), smo odšli na sladoled in kavo ter imeli kar v skejtarskem parku kratek popoldanski sestanek.

Na njem smo se dogovorili, da imamo od 14. ure naprej dobro uro počitka v sobah, potem pa ob 15.15 odidemo po skupinicah še po zadnjih nakupih v mesto. Ob 18.30 smo bili dogovorjeni pred jedilnico v hostlu za večerjo.

Tako smo tudi storili. Na večernem sestanku smo ugotovili, da so bili vsi naši nakupi uspešni, pa tudi preiščeni in pametni, prosto popoldne pa zares prijetno. Tjaša, Ana, Domen in Darko so slikovito predstavili svoje nakupljene stvari, Domen pa je modro ugotovil, da je bilo nakupovanja čisto dovolj, ker smo zapravili že kar precej denarja. Sam je že začel razmišljati, če ne bi katero od kupljenih reči prodal. Kar nekaj naši otrok si je kupilo kot spominček znamenitega belgijskega fantka, ki lula (Menniken - pisa). Očarani pa smo bili, mi starejši, kako si je naša mladina zapomnila vse tri legende o njem.

Jutri nas čaka zelo naporen dan, zato smo se odločili, da bomo skupaj le do 21h, potem pa k počitku. Dobili smo tudi domačo nalogo - potrebno bo do jutrišnje večerje napisati svoje vtise o tednu, ki smo ga preživeli skupaj.

No, skupaj smo zaigrali tudi našo najbolj priljubljeno igro Elektriško, a kaj kmalu ugotovili, da smo zares utrujeni. Zato je druga igra potekala tako, da je tisti, ki je izpadel, odšel naravnost v posteljo. Mladina si je naredila načrt, da bomo izpadli najprej vsi 'ta stari' - začeli so dobro, a načrt se je kmalu sfižil. Ker sem izpadla proti koncu, a ne na koncu, pravzaprav ne vem, kdo je odšel zadnji spat. Mislim pa, da je ta čast pripadla Robiju.

6. dan, 14. 05. 2009, Bruselj, rehabilitacijski center Lennox, športne igre

Ob 8h sta nas že čakala naša prijatelja, Olivier in Bruno, tako da smo se odpravili proti rehabilitacijskemu centru Lennox, približno 30 km oddaljenem od Bruslja. Največja

težava je okoli osme ure priti iz mesta samega, še posebej, ker, kot smo ugotovili v teh dneh, povsod nekaj popravljajo.

Rehabilitacijski center Lennox je bil zgrajen leta 1972 izven mesta, ker je tedaj v belgijski, pa ne le v belgijski, družbi veljalo prepričanje, da je dobro, da so vsi, ki so mali drugačni, stran od oči običajnih ljudi, torej na obrobju mesta. Center torej leži sredi pravega gozda, v prelepi in idilični naravi, a zares stran od mesta. V centru je prostora za 80 odraslih in 80 otrok, v šoli, ki deluje v tem centru pa je zaposlenih 15 učiteljev.

Ko smo prišli, smo takoj opazili različna športna prizorišča, a nismo še čisto razumeli, kaj se bo zares dogajalo. Najprej se je bilo potrebno registrirati, vse sodelujoče so razdelili v tri velike skupine, ki smo se po vnaprej pripravljenem razporedu selili s športnega prizorišča na prizorišče. Tekmovali smo v metu diska, metanju frisbija, kolesarjenju ter streljanju z lokom. Pripravljeni sta bili še dve igri, in sicer skok v daljini in skok v višino; v tej zadnji se je poskusil tudi naš Darko.

Disk je bilo potrebno vreči med dve označeni drevesi čim dlje, na voljo pa je bilo več diskov, različno težkih. Meni se je zdelo igra izjemno težka, ker so bili ti diski res težki, a naši olimpijci so se pogumno borili. Še posebej so bili pogumni, ker so tekmovali tudi z izjemno velikimi in izjemno močnimi mladeniči.

S frisbijem je bilo potrebno zadeti drevesa ali pa ga vreči v kroge. Bližji krogi so prinesli po 10 točk, srednje oddaljeni po 20, najbolj oddaljeni pa 50 točk. Enako je bilo z drevesi. Ugotovili smo, da če smo malo povadili, so tudi naši frisbiji leteli zelo daleč. Zelo zelo smo se trudili, a tekmovali so tudi že omenjeni zelo visoki in zelo močni fantje. Njihovi frisbiji so leteli mimo vseh dreves, v parkirane avtomobile, mislim, da so izbirali predvsem avtomobile učiteljev, tako da na koncu tudi njihov seštevek točk ni bil nič boljši od našega.

Zabavno, že kar malo nevarno, vsaj meni se je zdelo, pa je bilo kolesarjenje. Otroci in mladostniki so si lahko izbirali različna kolesa - navadna kolesa, tricikle, posebej prilagojena kolesa. Z njimi so se podali po označeni progi, ki pa je bila, čeprav ne najdaljša, kar zahtevna zaradi vzpona in ostrega ovinka, pa tudi kar občutnega spusta, tako da je bilo potrebno pokazati kar nekaj spretnosti.

Najpomembneje je bilo, da so Domen, Tjaša, Anna, Robi in Darko kolesarjenje končali srečno, brez nezgode, čeprav so tudi oni brzeli kot strela. Na tandemu pa sta po damsko in z užitkom kolesarili tudi Barbara in Irena. V konkurenci Eleganca sta bili zagotovo najboljši.

Streljanje z lokom, ki je tudi prava olimpijska disciplina, sta vodila dva izkušena gospoda, športnika. Eden izmed njiju je poznal našo Kranjsko Goro, ker jo je že obiskal. Na prizorišču te športne discipline je vladal strog red, kajti puščicam se ne moreš kar nastavljeni. Zato je bila tam tudi ena zelo odločna gospa, ki je skrbelo za to, da nismo skakali vsepovsod. Streljanje z lokom ni prav enostavno in lahko, a gospoda sta vsakomur razložila na hitro pravo

tehniko streljanja, tako da so se tudi vsi naši otroci in mladostniki prelevili v prave Robin Hoode. Robin Hood pa je postala tudi naša Katarina.

Med temi štirimi igrami smo imeli odmor, pa tudi med igrami je bilo potrebno kar malo počakati, dovolj priložnosti torej, da je Darko navezal z belgijskimi dekletmi stike in dopoldan preživel z njimi. Tudi za kosilo ga nismo videli, zamudil je celo slavnostno podelitev priznanj naši ekipi, ki je bila za svoje srčno sodelovanje in zelo dobre rezultate nagrajena tudi z medaljami

Torej se iz Bruslja naša ekipa vrača s devetimi medaljami.

Po podelitvi priznanj in medalj ter po tem, ko se je Darko uspel posloviti od svojih belgijskih prijateljic, pa smo se odpravili proti šoli, ki ne deluje več v sklopu L'Ecole Escale. Gre za šolo, ki je nastala na pobudo in z velikim trudom staršev.

V šolo je vključenih 52 otrok, gibalno oviranih, pa tudi z drugimi težavami. V okviru te šole deluje tudi vrtec, ker pa je izkušnja s tovrstno šolo, ki deluje od 2005, zelo dobra, si starši sedaj prizadevajo, da bi za svoje otroke ustanovili tudi srednjo šolo. Šolo smo obiskali in spoznali, da čeprav je navidez prostorna, jim prostora vseeno kar zmanjkuje, saj je otrok veliko, dejavnosti pa prav tako. Tudi sestra Katarina je bila kar malo šokirana, ko si je razgledala sobo, v kateri medicinska sestra opravlja vse, kar je potrebno. Srečali smo se tudi z nekaterimi šolarji, ki so nam pokazali svoje zares izredno lepe risbe, ki so jih ustvarili skupaj s svojo mentorico Patricijo, resnično umetnico, ki kot ena izmed številnih prostovoljcev redno pomaga učiteljem v tej šoli (učiteljem je namreč premalo, kajti skoraj vsak izmed otrok zahteva zaradi svojih težav svojega učitelja).

Belgijske šolarje je zanimalo, kako nam je ime, koliko smo stari, od kod smo, zakaj smo prišli v Belgijo, na koncu pa so ugotovili, da smo zelo utrujeni. To je pomenilo, da je čas, da z ogledom končamo, kajti res smo bili vsi kot popipsane muhe. Tako si nismo ogledali mesta Louvaine le Neuve, posebnega mesta, ki je bilo sredi polj zgrajeno okoli nove univerze. Ta je bila ustanovljena zato, ker so lepega dne na flamski univerzi prepovedali študirati študentom v francoščini. Okoli nove univerze, ki je bila zgrajena sredi polj, je bilo iz nič zgrajeno mesto, ki je bilo najprej le za študente. Ker pa je bilo med počitnicami popolnoma mrtvo, so sklenili, da ga morajo oživeti, zato so se vanj začeli naseljevati tudi vsi drugi. Tako da je to danes najmlajše in povsem umetno belgijsko mesto, ki je tudi mesto brez avtomobilov (vsi so parkirani pod mestom v veliki garaži).

Od kod naša utrujenost, smo ugotovili, ko smo prispeli v Bruselj; v mestu se je razdivjala namreč prava nevihta, tako da je bil pravi čudež, da se na kratki poti od kombija do hostla nismo povsem zmočili. Še najbolj je bil premočen ubogi Olivier.

Po prihodu v hostel smo imeli najprej urico počitka, potem pa se je začelo družabno pozno popoldne.

Sklenili smo, da si bomo zadnjo večerjo pripravili sami. V trgovino smo zato poslali Tanjo (Babnik), Sabino in Branko. Ostali smo ta čas porabili za kartanje, sanjarjenje, pogovarjanje in različne družabne igre, seveda tudi za Elektriko.

Naša tri dekleta so iz trgovine prinesle same slastne reči, tako da smo se zares dobro najedli.

Pred nami je bil še zadnji skupni večer in še zadnji sestanek.

Kaj reči, kako ga preživeti, ko smo imeli že vsi malo zadrženo grlo, saj nam je bilo jasno, da se bomo morali jutri ob takem času posloviti. Posloviti, čeprav smo skupaj preživeli zelo izjemen teden; teden, ki bo za vedno vsem ostal v spominu in v srcih; teden, v katerem so se naše vezi okrepile, spletla pa tudi nova prijateljstva in porodile nove simpatije.

No, najprej smo se dogovorili, kako bo potekal naš zadnji dan. Ob 9.30 se zberemo v recepciji, oddamo posteljnino, brisače, ključe. Naši belgijski prijatelji nas bodo odpeljali na ogled akvarija, potem pa bomo nekje nekaj pojedli in se že odpravili na letališče. Belgijsko letališče je namreč ogromno in za check in je potrebno veliko veliko več časa kot na našem Brniku. Tudi zadnji dan bo potrebno kar veliko energij, kajti čakanje v vrstah na letališču zna biti zelo utrudljivo.

Tanja (Bečan) je zelo pohvalila Darka, Anno, Robija, Domna in Tjašo. Mi ta stari smo bili v tem tednu namreč velikokrat zelo ponosni nanje, saj so zares izjemni fantje in dekleta. Znali so biti spoštljivi in razigrani, resni in igrivi, srčni, nič tečni, prav nič zahtevni, vedno pripravljeni drugemu priskočiti na pomoč. Na športnih igrah so se vsi po vrsti s svojo vztrajno in srčno borbo zelo izkazali. Pozorno so prisluhnili vsem razlagam in pojasnilom, tako da sedaj vedo veliko o Belgiji in Bruslju. Skratka, res izjemni najstniki in najstnice.

Tanja (Bečan) se je zahvalila tudi vsem sodelavkam - Ireni, Tanji (Babnik), Katarini, Branki in Sabini, kajti res smo bile izjemen tim. To so potrdili tudi naši mladeniči in mladenke, ki so začutili, da smo se zares trudile, da bi bil vsak trenutek za vse nas prijeten. Prav tako niso pozabili na naše belgijske prijatelje. Sklenili so, da se jim je potrebno poleg daril, ki smo jim jih že izročili, zadnji dan še enkrat in še posebej zahvaliti, zato smo zanje pripravili posebno zahvalo - sestavili smo prijetno besedilo, ki sta ga kasneje likovno opremili Tjaša in Anna. Čeravno smo si obetali za zadnji večer velik žur, pa ta žur ni prav stekel. Malo nas je napadala žalost, malo smo razmišljali že o trenutku, ko se bomo srečali s svojimi najbližjimi, malo nas je napadala utrujenost. Zato smo morali povedati še nekaj lepih reči o svojih cimrih, potem pa večer zaključili z našo naj bruseljsko igro Elektrika. Spet smo se igrali na izpadanje - mladež je bila zelo uspešna v izločanju ta starih.

7. dan, 15. 05. 2009, Bruselj - Ljubljana

Jutro je potekalo sprva po načrtu, potem pa se jev hostlu pokvarilo dvigalo. Že smo znesli nekaj kovčkov kar v rokah, a so dvigalo popravili, kar je bilo veliko olajšanje.

Oddali smo vso posteljnino, brisače in ključe, kot je pač treba, potem pa sta nas že čakala Olivier in Bruno. Dobro, da ni deževalo, kajti v dva kombija je bilo potrebno zložiti vso našo prtljago, ki jo je bilo ogromno, tako da je bilo potrebno dobro premisliti, kam kaj dati. V Bruslju je bila ta dan velika manifestacija sindikata, zato je bilo zopet nekaj cest zaprtih.

Pot do akvarija zato ni bila prav nič preprosta. A preden smo se podali nanjo, smo se Olivierju zahvalili z zelo lepo zahvalo za vse, kar so vsi belgijski bolnišnični učitelji ta teden naredili za nas. Čeprav je Olivier malo bolj strog, pa smo opazili, da je bil kar ganjen.

Akvarij je v mestu in je kar v eni izmed običajnih stanovanjskih hiš, vsaj tako se zdi na prvi pogled. Po akvariju nas je vodila prijetna gospodična, ki nam je na zanimiv način razložila veliko skrivnosti iz sveta rib. Razložila nam je, zakaj moramo biti tiho, zakaj se ribam ne smemo preveč približevati, zakaj jih ne smemo fotografirati s flešem. Razložila nam je, kako ribe dihajo, kako se razmnožujejo, kaj jedo.

Pokazala nam je ribe, ki spreminjajo barvo, zlate ribice, pa ribe, ki gledajo pod in nad vodo; ribe, ki žuželke ubijejo tako, da jih pljunijo. Prav tako nam je pokazala živobarvne žabe, ki so zelo strupene, razložila, zakaj so tudi ribe tako različnih barv, predvsem pa pojasnila, zakaj moramo skrbeti za naravo in ravnotežje v njej. Če izumrejo ribe, ne bodo jedle več insektov in potem... Četudi nismo videli delfinov in velikih ork, pa je bil obisk v akvariju za vse zelo zanimiv.

A morali smo naprej. Najprej smo odšli v velik trgovski center, a ne po nakupih, pač pa zato, da smo v miru pojedli manjše kosilo. Potem pa se je bilo že potrebno odpraviti proti letališču. Začelo je spet deževati, na trenutke kot iz škafa. Ker je bil petek, je gneča na obvoznici postajala neznosna, a uspelo nam je in bilo smo že malo pred 16h na letališču. Pridružila se nam je Annina mama, z obiskom pa nas je presenetil še Luc, ki je pripeljal še svoja enoletna dvojčka. Medtem ko smo pomagali pri popoldanski malici za malčka, se je odprl tudi naš check in. Od Luca smo se poslovili, Christian pa nam je javil, da se ne bo mogel od nas posloviti: dopoldanska šolska inšpekcija se je zelo zavlekla (inšpektorica je hotela izvedeti in pregledati prav vse), tako da se ni uspel pravočasno odpraviti proti letališču. Po SMSju nam je zaželel srečen polet.

Da pa smo uspeli priti na letalo, smo potrebovali kar debeli dve uri. Načakali smo se, da smo sploh prišli do pregleda ročne prtljage in nas samih. Vrste so bile ogromne, pregled pa kar temeljit. Kar naprej nam je nekaj piskalo, odpirali so nam torbe - Branka je pozabila eno kavo v plastenki, Annini mamo si vzeli deodorant. Hiteli smo proti vratom A 51, a potem ugotovili, da so odhod prestavili na A 63. Smo že kar malo tekli. A uspelo nam je.

Ko smo sedeli v letalu, smo si oddahnili.

Čeprav tokrat ni pilotiral Robijev bratranec Iztok, smo se v Ljubljano pripeljali zelo lepo in hitro. Vsekakor smo več časa porabili za čakanje v vrstah na letališču kot za samo vožnjo.

Pristali smo natančno ob predvidenem času, ob 20.10. V Ljubljani nas je pričakalo bruseljsko vreme: dež in 16 stopinj.

Kot smo se dogovorili, so imeli naši olimpijci za vratom osvojene medalje. Preden smo se podali k izhodu, smo se lepo zbrali, tako da smo se našim domačim prikazali kot vesela skupina. Že prej smo se odločili, da jim skupaj zapojemo Slovenija, od kod lepote tvoje. Pesem ni bila tako mogočna kot na vajah samih, kajti vse so nas malo premagovale solze, naša grla so bila malo zadržana. Zato je bil čas, da svojim pademo v objem. In jim začnemo pripovedovati, kaj vse se je te dni dogajalo in zgodilo.

Tanja (Bečan)

Vtisi in misli udeležencev bolnišničnih olimpijskih iger

Tjaša Gorše

Meni je bilo najboljšo, ko smo šli na morje in ko smo šli v Brugge. Imela sem se zelo cool. Čeprav sem se imela lepo, se veselim odhoda domov. Premagala sem strah pred letalom, zato bom od tega potovanja dalje potovala samo še z letalom. Dobila sem tudi medaljo za 3. mesto in sem vesela tega uspeha. Imela sem tudi "fajn" cimre Anno in Tanjo (Babnik). Sicer sem imela dobro družbo, tako da mi ni bilo dolgčas. Branka je večkrat dobila napad smeha, tako da je tudi mene spravila v smeh. 😊 Šli smo tudi v Evropski parlament in si ogledali dečka, ki lula. Še eno mesto v Bruslju smo si ogledali, ki je bil poleg hotela. To je bil skejt park. Tudi ta je bil med mojimi najboljšimi. Belgijski prijatelji so bili gostoljubni in prijazni, saj se brez njih v Bruslju ne bi znašli in se imeli lepo. To potovanje bo ostalo v mojem spominu do konca mojih dni

Domen Kaiser

Lepo je bilo, ker smo lahko odšli večkrat v mesto na potepanje in po nakupih.. Zanimivo je bilo, ker smo obiskali belgijsko in nizozemsko morje, pa tudi znamenitosti Bruslja in Bruggesa smo si podrobneje ogledali; nekaj posebnega je bila bruseljska notranja ulica, pa tudi Atomček mi je bil posebej všeč. Bolnišnične olimpijske igre pa so bile zanimive in zabavne.

Anna Andolšek Bloomstrand

Preden sem šla v Bruselj, sem bila čisto vznemirjena, saj je Bruselj moje rojstno mesto, kjer še nikoli nisem bila. Veliko smo hodili, vendar smo bili prijetno utrujeni. Videli smo Evropski parlament, prišli pa smo tudi do Grand Placea in tako dalje in dalje. Bili smo na bolnišničnih olimpijskih igrah, kjer sem dobila medaljo - tega sem bila zelo vesela. Dvakrat smo šli v skejtarski park, kar je bilo zakon. Tudi naši bruseljski prijatelji so bili gostoljubni in prijazni. To druženje s skupino mi bo vedno ostalo v spominu, pa tudi vse, kar sem videla v Bruslju.

Robi Bojanec

Ko smo prispeli v Bruselj, smo se lepo pozdravili z gostitelji olimpijskih iger, ki so nas lepo sprejeli. Odpeljali smo se v znameniti Atomček. Naslednji dan pa smo se odpravili v muzej, ki mi je bil zelo všeč. Bili smo tudi v Evropskem parlamentu. Naslednji dan pa so se začele olimpijske igre, na katerih smo se kar dobro odrezali.

Darko Kraner

Zdi se mi zelo super, saj s družimo z otroki, ki imajo podobne težave, kot jih imamo mi. Sem pa zelo ponosen na naše spremljevalce, saj se trudijo, da bi nam bilo zelo lepo ter da bi se zabavali, karkoli že počnejo.

ZAHVALA

OŠ Ledina, bolnišnična šola, Inštitutu RS za rehabilitacijo ter društvo KROS se zahvaljuje vsem donatorjem, ki so pomagali, da smo se lahko udeležili bolnišničnih olimpijskih iger v Bruslju in da bo ta dogodek ostala vsem v trajnem spominu:

RAZVEDRILO d.o.o. ,
LIONS KLUB LJUBLJANA ILIRIJA,
LEK - NOVARTIS,
ADRIA AIRWAYS,
DELO - REVIJE,
BOOB,
ZVEZA ZA ŠPORT INVALIDOV SLOVENIJE,
MESTNA OBČINA LJUBLJANA,
FAKULTETA ZA ŠPORT,
TEMPUS BABNIK,
BIAL,
ORTOSANA,
DRUŠTVO PARAPLEGIKOV DOLENJSKE REGIJE,
DRUŠTVO PARAPLEGIKOV LJUBLJANSKE REGIJE,
MEDEX,

ter številnim posameznikom, ki so kupili koledar Podobe miru skozi otroške oči, ki so ga za ta namen ustvarili učenci in učenke OŠ Ledina, bolnišnična šola na Inštitutu RS za rehabilitacijo.

Hvala tudi staršem, ki so nas pri projektu podprli in nam zaupali svoje otroke.

Vsem iskrena hvala!